

Iebildumu nodaļas lēmums: iebildumus noraidīt

Apelāciju padomes lēmums: atcelt apstrīdēto lēmumu un noraidīt Kopienas preču zīmes reģistrācijas pieteikumu

Izvirzītie pamati: Padomes Regulas Nr. 207/2009 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pārkāpums, jo Apelāciju padome esot kļūdaini konstatējusi, ka a) attiecīgās preču zīmes ir līdzīgas, b) iebildumu procesā pretstatītā preču zīme ir bijusi faktiski izmantota, c) pakalpojumi, attiecībā uz kuriem tika parādīta faktiskā izmantošana, ir līdzīgi un d) līdz ar to pastāv attiecīgo preču zīmju sajaukšanas iespēja

Prasība, kas celta 2009. gada 27. jūlijā — Mugraby/Padome un Komisija

(lieta T-292/09)

(2009/C 244/13)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: *Muhamad Mugraby* (pārstāvji — *J. Regouw* un *L. Spigt, lawyers*)

Atbildētājas: Eiropas Savienības Padome un Eiropas Kopienu Komisija

Prasītāja prasījumi:

1) konstatēt, ka Komisija ir pieļāvusi bezdarbību attiecībā uz:

- i) prasītāja lūgumu Komisijai iesniegt Padomei priekšlikumu par Kopienas palīdzības apturēšanu Libānai atbilstoši Regulas (EK) Nr. 1638/2006 28. pantam, jo šāds pasākums saskaņā ar minēto regulu ir gan vajadzīgs, gan iespējams;
- ii) prasītāja lūgumu Komisijai kā iestādei, kas ir tieši atbildīga par dažādu [Eiropas] Savienības palīdzības programmu Libānai īstenošanu, apturēt šo programmu īstenošanu uz laiku, kamēr nav izbeigti Libānas ilgstošie cilvēktiesību pārkāpumi, precīzāk, pārkāpumiem attiecībā uz prasītāju;

2) konstatēt, ka Padome, darbojoties kā Eiropas Savienības un Libānas Asociācijas padomes dalībniece, ir pieļāvusi bezdarbību attiecībā uz prasītāja lūgumu aicināt Komisiju izteikt priekšlikumu Padomei, lai tā veic īpašus un efektīvus pasākumus saistībā ar [Eiropas] Savienības palīdzību Libānai, pamatojoties uz Kopienas Asociācijas nolīgumu ar Libānu, nolūkā izpildīt līgumslēdzēju pušu pienākumus saskaņā ar nolīgumu;

3) konstatēt, ka Kopiena: Komisija — veicot savas Līgumu izpildes uzraudzības funkcijas un būdama iestāde, kas ir tieši atbildīga par dažādu [Eiropas] Savienības palīdzības programmu Libānai īstenošanu, un Padome — veicot Eiropas Savienības un Libānas Asociācijas padomes dalībnieces pienākumus, ir radījušas pamatu ārpuslīgumiskajai atbildībai par kaitējumu prasītājam, kas tam radies ilgstošas bezdarbības rezultātā, jo kopš 2002. gada decembra neesot efektīvi izmantoti pieejamie līdzekļi un instrumenti, lai reāli īstenotu Asociācijas nolīgumā paredzēto cilvēktiesību normu;

4) uzdot Komisijai — daļēji kā līdzvērtīgu atlīdzinājumu — ierosināt Padomei apturēt Eiropas Savienības Asociācijas nolīgumu ar Libānu uz laiku, kamēr nav izbeigta Libānas saistību, kas paredzētas Asociācijas nolīguma 2. pantā, neizpilde attiecībā uz prasītāju;

5) uzdot Komisijai ierobežot pašreizējās palīdzības programmas (kuras īsteno vai/un uzrauga Komisija) izpildi, attiecinot to vienīgi uz programmām, kas ir īpaši paredzētas pamattiesību veicināšanai un kuras neietilpst Libānas varas iestādēm sniedzamās finanšu palīdzības sastāvā, uz laiku, kamēr nav izbeigta Libānas saistību, kas paredzētas Asociācijas nolīguma 2. pantā, neizpilde attiecībā uz prasītāju;

6) uzdot Padomei lūgt Komisiju sagatavot priekšlikumu par iepriekš 4. punktā minētā pasākuma veikšanu un veikt darbības ar tādu pašu mērķi, izmantojot Asociācijas nolīgumā norādītās iestādes;

7) uzdot atbildētājām atlīdzināt prasītāja mantisko un morālo kaitējumu, kas nosakāms *ex aequo et bono* ne mazāk kā EUR 5 000 000 apmērā, un atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, *Dr. Muhammad Mugraby*, Libānas cilvēktiesību jurists un aktīvis, apgalvo, ka Libānas varas iestādes ir viņu pakļāvušas vajāšanai, vardarbībai un liegušas iespēju aizstāvēt savas tiesības tiesā sakarā ar viņa darbību cilvēktiesību aizstāvības jomā. Viņam esot liegtas tiesības praktizēt tiesību jomā un esot bijušas liegtas daudzas tādas pamattiesības kā tiesības uz privāttīpašumu, uz taisnīgu tiesu un iespējas izmantot efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

Prasītājs apgalvo, ka, pamatojoties uz ES Asociācijas nolīguma ar Libānu (¹) 2. pantu, Kopienai būtu jāievēro pienācīga rūpība, lai nepieļautu kaitējumu, ko Libāna esot radījusi tādām privātpersonām kā prasītājs, nosakot Libānas valdībai tādus ierobežojošus pasākumus kā Asociācijas nolīguma [darbības] apturēšana. Faktiski prasītājs apgalvo, ka priekšrocības, kas Libānas valdībai piešķirtas saskaņā ar Asociācijas nolīgumu, ir atkarīgas no pienākuma ievērot galvenās cilvēktiesības un ka ilgstošu cilvēktiesību pārkāpuma gadījumā Kopiena, pamatojoties uz

nolīguma 2. pantu, var veikt pārkāpuma smagumam atbilstošus ierobežojošus pasākumus attiecībā uz Libānu. Prasītājs apgalvo, ka Kopiena turpretim līdz šim brīdim neesot veikusi nekādu efektīvu iedarbību uz Libānas varas iestādēm, lai tās pildītu savus pienākumus nodrošināt cilvēktiesību ievērošanu.

Prasītājs apgalvo, ka 2009. gada 29. aprīlī viņš esot formāli aicinājis atbildētājas rīkoties, savukārt atbildētājas ar 2009. gada 26. maija un 29. maija vēstulēm noraidīja viņa lūgumu. Prasītājs, lai pierādītu Komisijas un Padomes prettiesisko ilgstošo bezdarbību, efektīvi neīstenojot cilvēktiesību normu attiecībā uz Libānu, pamatojas uz Asociācijas nolīguma 2. pantā ietvertu cilvēktiesību normu.

Turklāt prasītājs apgalvo, ka atbildētājas esot pārkāpušas vispārējos Kopienas tiesību principus, tostarp pienākumu veicināt to pamattiesību ievērošanu, kas ir vērstas uz indivīdu tiesību aizsardzību. Viņš norāda, ka ir tieša cēloņsakarība starp atbildētāju pienākumu neizpildi un viņam radīto kaitējumu un, ka līdz ar to viņam ir tiesības uz atlīdzinājumu. Prasītājs uzskata, ka Libānas valsts varas iestādes visticamāk būtu pārtraukušas savu prettiesisko, pret prasītāju vērsto vajāšanu, ja tās būtu saskārušas ar iespēju zaudēt Kopienas palīdzību. Tādēļ viņš apgalvo, ka prasītājam radītais kaitējums, kas izpaužas kā ienākumu zudums, iespējams, nebūtu noticis šādā apmērā, ja atbildētājas būtu savlaicīgi un atbilstoši rīkojušas.

(¹) Pagaidu nolīgums par tirdzniecību un ar to saistītiem jautājumiem starp Eiropas Kopienas, no vienas puses, un Libānas Republikas, no otras puses (OV 2002, L 262, 2. lpp.).

Prasība, kas celta 2009. gada 29. jūlijā — CNIEL/Komisija

(lieta T-293/09)

(2009/C 244/14)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Centre National Interprofessionnel de l'Économie Laitière (CNIEL), Parīze (Francija) (pārstāvji — A. Cabanes un V. Kostrzewski-Pugnat, avocats)

Prasītāja prasījumi:

- atcelt Komisijas 2008. gada 10. decembrī pieņemto lēmumu lietā N 561/2008 — Francija (IPO aktivitātes);
- pakārtoti, piespriet Komisijai aizsākt EK līguma 88. panta 2. punktā paredzēto formālo atbalsta izmeklēšanas procedūru;
- piespriet Komisijai atlīdzināt visus tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar savu prasību prasītājs lūdz atcelt Komisijas 2008. gada 10. decembra lēmumu C(2008) 7846, galīgā redakcija (¹), ar kuru Komisija atzina, ka pamatshēma par iespējamajām Francijas lauksaimniecības starpnozaru organizāciju darbībām, kas izpaužas kā atbalsts tehniskajai palīdzībai, kvalitatīvu produktu ražošanai un tirdzniecībai, izpētei un attīstībai, kā arī reklāmai par labu primārajiem ražotājiem un uzņēmumiem, kuri pārstrādā un tirgo lauksaimniecības produktus, un kas tiek finansētas ar brīvprātīgajām iemaksām, kas ar starpministriju rīkojumu kļuvušas obligātas un tiek iekasētas no šo starpnozaru organizāciju dalībniekiem, ir ar kopējo tirgu saderīgs valsts atbalsts.

Savas prasības atbalstam prasītājs min trīs pamatus, kas saistīti ar:

- acīmredzamu kļūdu novērtējumā, pārkāpjot EKL 87. panta 1. punktu, kas izpaužas tādējādi, ka brīvprātīgās iemaksas, kas kļuvušas obligātas, nav valsts līdzekļi un ka veiktie pasākumi nav piedēvējami valstij, un tie saņēmējiem nedod nekādas priekšrocības;
- pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, jo Komisija neesot norādījusi iemeslus, kuru dēļ tā secināja, ka brīvprātīgās iemaksas, kas kļuvušas obligātas, esot valsts līdzekļi un kā tiek ietekmēta tirdzniecība starp dalībvalstīm un kroplota konkurence;
- EKL 88. panta 3. punkta pārkāpumu, jo Komisija, neskatoties uz nopietnām grūtībām attiecīgās pamatshēmas vērtējumā, nebija aizsākusi EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru.

(¹) OV 2009, C 116, 14. lpp.